

sørge for, at brugerne af klagesystemet, hvis de føler behov for at klage over noget, så har forståelse og respekt for det enkelte klageorgan. For der er jo ingen grund til at klage, hvis man i forvejen ved, at det alligevel ikke hjælper, fordi den socialudvalgsformand og socialudvalgsnæstformand, der sidder i klagerådet, jo også var dem, der i sin tid i kommunalbestyrelsen sagde, at sådan og sådan skulle det være. For hvad hjælper det så at klage over det?

Og det samme gælder forslaget nr. 4, som flere har stillet spørgsmål om, og hvor vi jo fra Fremskridtspartiets side har sagt, at det heller ikke er hensigtsmæssigt, at sekretariatsbistanden varetages af kommunen, for så kommer man nemt i den situation, at det f.eks. er socialdirektøren eller en anden højstående kommunalperson, der varetager sekretariatsfunktionen, og dermed er det altså den samme person som den, man tidligere har diskuteret med, om klagen nu var rimelig eller ikke var rimelig, der senere, når man når dertil, at man ønsker at klage over afgørelsen, søreme også sidder med ved bordet, og det er ikke hensigtsmæssigt, for det giver ikke tillid til systemet.

Det, der er vigtigt, når vi har et klagesystem, er altså, at det er uafhængigt, at man har tillid til det, og at man tør klage til det, hvis man har noget at klage over, for ellers er der faktisk overhovedet ingen grund til at have sådanne klageråd.

Det er jo et faktum, at der på skatteområdet er indført sådanne regler, f.eks. vedrørende Skatteankenævnet. Der må der ikke være en sammenblanding af interesserne.

Og i sommeren 1996 blev der indført en bestemmelse om, at f.eks. borgmestre ikke må være tilsynsførende for eller sidde i de almene boligorganisationers bestyrelser.

Også på boligområdet er der altså indført regler om, at der må ikke være en sådan tofunktionsoverlapning.

Jeg kan også huske, at vi i sin tid havde en lang debat her i Folketinget om, hvorvidt det var rimeligt, at lokalnævnene skulle afgøre klager over politiet, når der samtidig sad politifolk i dem. Og der var megen diskussion om, hvorvidt der reelt var problemer i det, men i hvert fald nåede vi frem til, at det ikke var hensigtsmæssigt for retsfølelsen hos de mennesker, der klagede, at de personer, der blev klaget over, selv sad på den anden side af bordet og dermed var med til at afgøre klager over sig selv, og derfor ændrede vi på daværende tidspunkt

lokalnævnene således, at det fremover i stedet blev statsadvokaterne, der skulle tage sig af klager over politiet.

Og på den måde kan man jo blive ved med at nævne områder, hvor vi herinde har været meget pertentlige med hensyn til at sørge for, at der ikke er en sådan tofunktionsoverlapning, som bevirker, at de personer, der bliver klaget over, faktisk også er dem, der skal afgøre klagen over sig selv. Og det var egentlig bare det, vi i Fremskridtspartiet syntes vi ville give et bidrag til med hensyn til klagerådene vedrørende hjemmehjælp og lignende, for da man i sin tid diskuterede og nedsatte disse klageråd, var vi faktisk meget skeptiske over for forslaget, først og fremmest fordi klagerådene reelt overhovedet ingen indflydelse har, idet de ikke kan omgøre de beslutninger, der bliver truffet.

Og med hensyn til den sidste rest af indflydelse, som et klageråd trods alt har derved, at det i hvert fald kan diskutere sagerne – som kan dreje sig om omfanget eller karakteren af hjemmehjælpen osv. – og derefter rette henvendelse til byrådet og sige til det, at klagerådet har behandlet denne sag og ikke finder, at socialudvalgets afgørelse er rimelig, og derfor synes, man bør omgøre afgørelsen, ved vi jo, at som loven er skruet sammen i dag, sidder socialudvalgets formand og næstformand og måske også socialdirektøren i klagerådet, og hvad hjælper det så, at man overhovedet klager? Ja, det kan da godt være, at man i nogle ganske få tilfælde får medhold, men følelsen af, at der er tale om et reelt klageråd, kan ligge på et meget lille sted, og det synes vi er synd, for dermed mister klagerådene deres sidste rest af betydning.

Derfor havde vi egentlig håbet på, at lovforslaget kunne have været gennemført, og hvis alle partier havde sagt god for ideen, havde vi faktisk kunnet nå det inden på fredag, men da der ikke er flertal for forslaget, må vi jo se i øjnene, at vi må arbejde videre på det og prøve at få bearbejdet de tunge partier i midten af dansk politik og så se, om ikke vi kan komme igennem med forslaget på et senere tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.